

Ævintýreyðkenni

- Á veiðu eftir ævintýreyðkennum

Teir trýggir bukkarnir Brúsi

Einaferð vóru tað trýggir geitarbukkar, sum allir itu Brúsi. Teir skuldu fara í feitelendið at eta seg stórar og feitar av grasinum, sum har vaks.

Á vegnum í feitelendið var ein á og ein brúgv, sum teir máttu fara yvirum, og undir brúnni búði eitt stórt og óreint trøll við eygum so stórum sum pottalok og nøs so langari sum eitt kustaskaft.

Lítlibrúsi skuldi fyrstur um brúnna.

Tripp trapp, tripp trapp, ljóðaði tað á brúnni.

“Hvør er tað, sum gongur á mínari brúgv?” geylaði trøllið.

“Tað er bara Lítlibrúsi. Eg fari í feitelendið at fita meg,” svaraði bukkurin.

“Nú komi eg og eti teg!” geylaði trøllið.

“Nei, legg ikki í, eg eri so lítil og rak. Bíða til Miðlingabrúsi kemur. Hann er nógv størri enn eg!”

“So geri eg tað meðni,” segði trøllið.

Eina lítla løtu seinni kom Miðlingabrúsi.

Tripp trapp, tripp trapp, ljóðaði tað, tá ið hann fór eftir brúnni.

“Hvør er tað, sum gongur á mínari brúgv?” geylaði trøllið.

“Tað er bara Miðlingabrúsi. Eg fari í feitelendið at fita meg,” svaraði bukkurin. Hann var ikki so klænmæltur.

“Nú komi eg og eti teg,” segði trøllið.

“Nei, legg ikki í. Bíða til Stóribrúsi kemur. Hann er nógv størri enn eg.”

“So geri eg tað meðni,” segði trøllið.

1

Fólkaævintýr byrja við

“Einaferð var tað ...”

2

Í fólkaævintýrum er tað týðiligt, hvør er góður, og hvør er óndur.

3

Ofta hendir okkurt yvirnatúrligt í ævintýrum. Kanska er eitt trøll við í ævintýrinum, onkuntíð duga dýrini at tosa, og tað kann henda, at ein gomul kona dugir gand.

4

Í ævintýrum eru nøkur gandakend tøl, serliga er tríталиð vanligt. Vit hoyra t.d. um trýggjar synir og trýggjar geitir. Høvuðspersónurin kann eisini hitta onkran trýggjar ferðir.

So kom Stóribrúsi við stórum tungum fetum eftir brúnni.

TRIPP TRAPP, TRIPP TRAPP, ljóðaði tað.

Bukkurin var so tungur, at tað brakaði undir hon-um.

“Hvør er tað, sum trampar á mínari brúgv?” geyl-aði trøllið.

“Tað er Stóribrúsi,” svaraði bukkurin. Hann var næstan líka grovmæltur sum trøllið.

“Nú komi eg og eti teg!” geylaði trøllið.

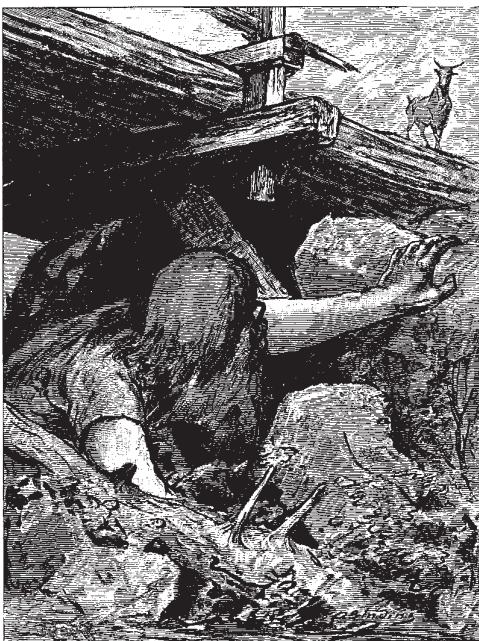
“Ja, kom bara, eg eri ikki bangin. Eg skal stúta, eg skal stanga, eg skal stinga. Hvørt bein í tær eg knúsi, tí eg eri Stóribrúsi,” segði bukkurin.

Og so gjørði Stóribrúsi sær renningarlop og rendi á trøllið.

Hann stakk eygað út, knústi bæði merg og bein og stangaði trøllið í áнна. Og so fór hann niðan í feitulendið.

Har ótu teir seg allir so stórar og feitar, at teir næstan ikki fingur gingið heimaftur. Og er feittið ikki runnið av teimum, so er tað har enn.

Og snipp, snapp, snúti, so er søgan úti.

1

Fólkaævintýr byrja við

“Einaferð var tað ...”

2

Í fólkaævintýrum er tað týðiligt, hvør er góður, og hvør er óndur.

3

Ofta hendir okkurt yvirnatúrligt í ævintýrum. Kanska er eitt trøll við í ævintýrinum, onkuntíð duga dýrini at tosa, og tað kann henda, at ein gomul kona dugir gand.

4

Í ævintýrum eru nøkur gandakend tøl, serliga er trítalið vanligt. Vit hoyra t.d. um tríggar synir og tríggar geitir. Høvuðspersónurin kann eisini hitta onkran tríggar ferðir.